

De UITVAARTVERZORGERS Reichrath-Paanakker-Heezen

IK BEN ER 'VOOR LATER'

DE 'DODENZORG' IS NIET EEN VAK DAT JE NA JE EINDEXAMEN OP JE VERLANGLIJSTJE ZET. OOK YVONNE REICHRATH NIET. NA EEN INTERNATIONALE CARRIÈRE IN HET BEDRIJFSLEVEN HEEFT ZE DE STAP GEZET NAAR DE UITVAARTVERZORGING. HAAR WERK VOELT NIET MEER ALS WERK, MAAR ALS ONDERDEEL VAN HAAR LEVEN. EEN INTERVIEW MET EEN BEVLOGEN VROUW.

Voor informatie of het vastleggen van uw uitvaartwensen, bent u van harte uitgenodigd om contact met ons op te nemen. www.de-uitvaartverzorgers.nl 023-583 4328, 070-216 7124

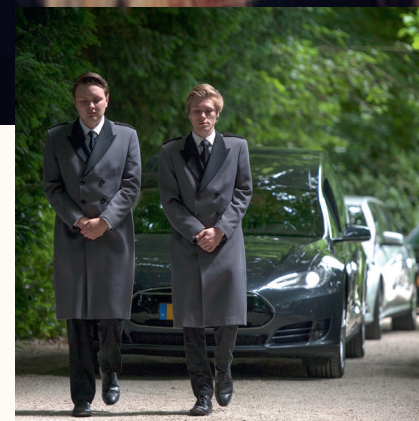
Tijdens haar internationale loopbaan bij het Franse concern Carrefour ontdekte Yvonne dat haar kracht ligt in een luisterend oor bieden, de vertaalslag maken en van betekenis kunnen zijn in complexe situaties. De rust, tact en vaardigheid die zij in het bedrijfsleven gebruikte, kan zij nu op geheel andere wijze inbrengen. "Betrokkenheid, iets kunnen betekenen voor de medemens, vooral op momenten die er toe doen. Daarom spreken de zorg, liefde en aandacht voor een afscheidsceremonie en voor de nabestaanden mij aan." Na een turbulente periode in haar leven heeft zij haar carrière in het bedrijfsleven opgegeven: "Ik zag dat mijn kinderen Lynn, Fay en David meer rust en stabiliteit nodig hadden. En zelf voelde ik na het overwinnen van kanker de behoefte om mijn talenten op een andere manier in te zetten dan ik tot dan toe deed. Ik ambieerde een baan waarin ik mijn humane, creatieve en zakelijke aspiraties kon combineren."

Ceremoniemeester en projectleider tegelijk

Die baan vond ze in de uitvaartverzorging. En zo werd Yvonne's innerlijke roeping realiteit: "Mijn omgeving verklaarde me voor gek dat ik dit deed, maar ik ben blij dat ik mijn passie heb gevolgd. Ik heb geen moment spijt van mijn keuze. Het voelt niet als werk, maar als onderdeel van mijn leven." Sinds haar overstap heeft ze al heel wat uitvaarten begeleid. "Je bent ceremoniemeester, mediator en projectleider tegelijk," aldus Yvonne. "Je moet kijken, zien, luisteren, horen én voelen. Het inlevingsvermogen, gevoel voor decorum en de vaardigheid om *on the spot* te denken en te handelen is essentieel."

'Het voelt niet als werk, maar als onderdeel van mijn leven'

Een waardig afscheid met respect, daar gaat het volgens haar om. In deze reis door de samenleving is Yvonne's motto: "Zoeken naar raakvlakken en niet naar de verschillen. Daarmee is taal, kleur, postcode en welstand ineens irrelevant ... je ontmoet elkaar. Wat telt is het moment gedenkwaardig met elkaar kunnen beleven."

Regisserende rol

Yvonne werkt samen met Robert Heezen en Eugene Paanakker uit Den Haag. Zij zijn beiden al 25 jaar actief in de uitvaartbranche. Onder de naam

'De UITVAARTVERZORGERS Reichrath-Paanakker-Heezen' werkt het drietal daar waar de opdracht hen brengt. Ze zijn niet gebonden aan gemeentegrenzen. "In ons vak is het belangrijk dáár te zijn waar je nodig bent," meent Yvonne. "Als uitvaartverzorgers ben je niet het middelpunt tijdens het afscheid, maar je hebt wel een regisserende rol op het unieke kruispunt waar families samenkomen. Omdat iedereen anders is, is elke uitvaart maatwerk. We vertalen de wensen en houden daarbij rekening met ieders draagkracht." ■

EEN HUISKAMERUITVAART

Uitvaarten bestaan in vele varianten – van uitbundig tot ingetogen of traditioneel. Een voorbeeld uit de praktijk van Yvonne:

'Mijn vrouw wil eigenlijk niet in zo'n zaal ...' Op een dag ontmoette ik Jan, wiens echtgenote eerder die dag was overleden. Dat was niet volkomen onverwacht en toen de tijd daar was, kwam er van alles op gang. Het 'mapje-voor-later' kwam uit de la, waarna de tradities en enkele familiegevoeligheden het gesprek al snel leken te domineren. De uitvaart moest niet sentimenteel worden, opbaren zou in die ene zaal om de hoek gebeuren, geen bezoek, wel een predikant, rouwcirculaires en advertenties opstellen en tot slot: Tante Marie mocht NIET spreken! Het leek allemaal zo bepaald door Jan.

En toch knaagde er iets. Deze aardige, verdrietige man beschermde zich met een roestig harnas van 'hoe het hoort'-oplossingen. Het 'mapje-voor-later' bleef onaangeroerd. "Welke ideeën en wensen had Sofia zelf over haar afscheid?", vroeg ik. Het bleef even stil totdat Jan antwoordde: "Je zult dat vast vreemd vinden en het kan eigenlijk niet, maar liefst gewoon thuis met vrienden. Sofia wilde niet dat haar afscheid een soort algemene ledenvergadering zou worden. In zo'n zaal waar iedereen stil, zit en de tijd uitzit tot de speeches voorbij zijn."

Toen ik Jan vertelde dat hijzelf de richting voor de uitvaart kon bepalen, twijfelde hij nog even. Niet veel later was het beslist. Wij hebben Sofia samen verzorgd en thuis opgebaard; de volgende dagen waren hartverwarmend voor hem door het bezoek van vrienden en lieve burens.

Op de dag van de afscheidsbijeenkomst lag Sofia omringd door bloemen en haar kunst in de tuinkamer met op de achtergrond Franse muziek. De huiskamer werd de plek om vrienden en familie te ontvangen. Een cateraar zorgde voor smakvolle hapjes en heerlijke wijn. Het werd een prachtige, informele ontvangst waar iedereen elkaar sprak. Zo nu en dan nam iemand het woord om over Sofia te vertellen. Sommigen gingen even in de tuinkamer met een glas wijn bij haar zitten, anderen schreven een herinnering in het gastenboek.

Na twee uur werd Sofia in aanwezigheid van diegenen die dat wilden, in haar kist gelegd. Jan sloot deze en iedereen nam afscheid. Omringd door alle aanwezigen werd zij uit haar huis gedragen naar de rouwauto die haar naar het crematorium bracht. Iedereen zwaaide haar uit ... het was goed zo.